

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Οὕτω τὸ φορτίον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Χαΐδης ἐγίνετο βαρύτερον καθ' ἐκάστην. Δὲν ἠδύνατο δὲ οὔτε νὰ φάγη, οὔτε νὰ πῆρ καὶ καθίστατο ἰσχυοτέρα καθ' ἐκάστην ἔχασε δὲ καὶ τὸν ὕπνον τῆς συλλογιζομένη τὰ βουναὶ τῆς πατρίδος τῆς, τὸν παπποῦ καὶ τὰς αἰγὰς του καὶ τὸν Πέτρον μὲ τὰς ἰδικὰς του, καὶ ὅταν ἀπεκοιμᾶτο ὁ ὕπνος τῆς ἔταράτετο ἀπὸ ὄνειρα περὶ τῶν ἀγαπητῶν εἰς αὐτὴν ἀντικειμένων καὶ πολλὰκις ἐπήδα ἐκ τῆς κλίνης τῆς μὲ χαρὰν ὄνειρευομένη ὅτι ἦτο εἰς τὴν πατρίδα τῆς! Ὅταν δὲ ἐξύπνα καὶ εὗρισκε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν κλίνην ἐκρुπτε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὸ προσκεφάλαιον καὶ ἐκλαίει ἡσύχως τὴν τύχην τῆς.

Ἡ μελαγχολικὴ κατάστασις τῆς Χαΐδης δὲν διέφυγε τὸ ὄξυδερκὲς ὄμμα τῆς κ. Σήσμαν, ὅθεν ἐπῆρε μίαν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε νὰ τῆς εἴπῃ τὴν αἰτίαν ἀλλ' ἡ Χαΐδη ἀπλῶς ἀπεκρίθη, «Δὲν ἔχω τίποτε, τὸ ὁποῖον ἤμπορῶ νὰ σὰς εἶπω, κυροῦλα!»

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ εἴπῃς τοῦλάχιστον εἰς τὴν Κλάραν; — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν.

— Οὔτε, — ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη — εἰς κανένα!

— Τότε θὰ σὲ εἶπω ἐγὼ κάτι τι, τέκνον μου. Ὅταν τις ἔχῃ καμμίαν λύπην, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ εἰς κανένα ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ τὴν ἐμπιστευεῖται εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ τὸν παρηγορήσῃ, διότι αὐτὸς δύναται νὰ μᾶς ἐλαφρύνῃ εἰς τὰς θλίψεις μας καὶ νὰ μᾶς διδάσκῃ νὰ τὰς ὑπομένωμεν ἀγγογύστως. Μὲ ἔνοοις; Δὲν προσεύχεσαι πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὸν Οὐράνιον μας Πατέρα καὶ δὲν τὸν εὐχαριστεῖς δι' ὅσα ἀγαθὰ σὲ στέλλει καὶ δὲν τὸν παρακαλεῖς νὰ σὲ προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ; Δὲν κάμνεις ἔτσι;

— Ὅχι, — εἶπεν ἡ Χαΐδη — ποτὲ δὲν προσεύχομαι.

— Τί εἶπες; Δὲν ἐδιδάχθης ποτὲ νὰ προσεύχεσαι, Χαΐδη! Δὲν γνωρίζεις τί εἶναι προσευχή;

— Ὅταν ἤμην μὲ τὴν πρώτην μου κυροῦλαν, ἤξευρον, ἀλλ' εἶναι τόσος καιρὸς ἔκτοτε καὶ ἐλησμόνησα.

— Τώρα βλέπω διατί εἶσαι τόσῳ μελαγχολικὴ καὶ δυστυχῆς — διότι δὲν γνωρίζεις κανένα, ὅστις δύναται νὰ σὲ βοηθήσῃ. Συλλογίσου πόσον εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεγάλας λύπας εἰς τὴν καρδίαν των, νὰ ἤμπορῶν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν Θεὸν πάντοτε καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς βοηθῇ! Αὐτὸς δύναται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς κάμῃ εὐτυχεῖς.

— Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς κ. Σήσμαν ἐπέφερον τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, οἱ δ' ὄφθαλμοὶ τῆς Χαΐδης ἤστραψαν ἀπὸ χαρὰν, καὶ μὲ πόθον ἠρώτησε, «λοιπὸν ἤμποροῦμεν νὰ τοῦ τὰ εἴπωμεν ὅλα;»

— Βεβαίωτατα.

— Ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκάθησε εἰς τὸ σκαμνίον τῆς, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἐξέθηκεν ὅλην τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν Θεόν, παρακαλέσασα αὐτὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς καὶ εἰς τὸν παπποῦ τῆς!

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

(ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Διοικητοῦ, διότι αὐτὸς ἴστατο παρὰ τὴν θύραν καὶ ἤκουσεν ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν, καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὸν κρῖνον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ὠραίας νεάνιδος, τὰς ὁποίας ἐν ἀληθείᾳ καταλύζει ἐκάλυψε μὲ θερμὰ φιλήματα, διότι ὑπερηγάπα τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἱατρικοῦ ἦτο τὸσον δραστήριον, ὥστε ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος ὁ ἀσθενὴς διέφυγε τὸν κίνδυνον καὶ πρὶν ὁ μὴν τελειώσῃ ἴστατο μετὰ τοῦ θείου του εἰς τὴν θύραν τοῦ Μολδόφ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νεάνίδα διὰ τὸν ἀγαπητὸν κρῖνον, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν του.

Φαντάσθητε ὅμως τὴν ἐκπληξιν τοῦ Μολδόφ, ὅταν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναρρώσαντος νέου ἀνεγνώρισε τὸν πρίγκηπα Βαλκίνσκην, τοῦ ὁποίου ἡ δραπέτευσις ἐκ τοῦ φρουρίου Νότεμπερ ἐστάθη αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐξορίας του εἰς Σιβηρίαν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπέθετεν ὡς φονευθέντα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποῖους εἶχε στείλει πρὸς καταδιώξιν αὐτοῦ!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ νέος ἐξαλίσθη μόνον ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ στρατιώτου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητος, καὶ θεωρήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὡς νεκρὸς. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνέλαβε καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐφθασεν εἰς τὴν καλύβην ἐνὸς χωρικοῦ, ἡ ὁποία ἔκειτο ἐκεῖ πλησίον. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει μεγάλης ἀμοιβῆς ἐκρύφθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐξαπέστειλε δὲ τὸν χωρικὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συγγενεῖς του περὶ τῆς θέσεώς του, οὗτοι δὲ ἀπέστειλαν κρυφίως ἱατρὸν ἐπιτήθειον, ὅστις περιεποιήθη τὴν πληγὴν του καὶ ἀφοῦ ἀνέρρωσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου τὸν ἀπέστειλαν εἰς τὸν θεῖόν του εἰς Σιβηρίαν.

Οἱ κόποι ὅμως τοῦ ταξιδίου καὶ τὸ ψύχος τοῦ κλίματος ἐπενήργησαν τόσον κακῶς ἐπὶ τὴν πληγὴν του, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἔτι ἐντελῶς ἐπού-

λωθῆ, ὥστε ἐσχηματίσθη τὸ ἐν λόγῳ ἀπόστημα, τὸ ὁποῖον ἠπέλιψε νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν του, καὶ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὸν κρίνον τῆς Ἑλένης ἱατρεύθη ἐντελῶς.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ νέου ἡ ἐκπληξίς δὲν ἦτο μικρότερα τῆς τοῦ Μολδόφ. Αἰφνης εὐρέθη ἐνώπιον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε καταστρέψει, εἰς δὲ τὸ πρόσωπον τῆς εὐεργετιδῆς του ἐβλεπε τὴν κόρην ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προζενήσει τόσα κακά, καὶ ἠσθάνετο μεγίστην ἐντροπήν.

Χάριν τῆς ἀληθείας ὅμως πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε ἀκούσει ἕως τῆς στιγμῆς ἐκείνης, κανὲν ἀπὸ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν Μολδόφ ἕνεκα τῆς δραπετεύσεως αὐτοῦ. Εὐθύς δ' ἀφοῦ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν παθημάτων του, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Μολδόφ ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, διότι εἶχε καρδίαν μεγάλην καὶ εἰς αὐτὴν μῖσος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμφωλεύσῃ, καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ.

Μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην δὲν παρήρηχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ εὕρῃ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μολδόφ, ἐκάστη δὲ ἐπίσκεψις προσέθετε νέαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ Μολδόφ, διὰ τῆς ἐτοιμοῦ συγκαταθέσεως τοῦ Διοικητοῦ. Μολονότι δὲ ἡ Ἑλένη καὶ ὁ πατήρ της ἐστερήθησαν τῆς θεωρίας καὶ εὐοσμίας τοῦ ὠραίου ἐκείνου κρίνου, ἔχαιρον ὅτι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐγένοντο τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς καὶ αὐτοῦ ἀκόμη ἐκείνου, ὅστις ἦτο ἡ αἰτία ὄλων τῶν δυστυχημάτων των. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΕΡ.

Εἰς πενιχράν τινα καλύβην, εἰς μίαν τῶν πτωχάτων ὁδῶν τοῦ Λονδίνου, εἶχε μὲ τὴν χήραν καὶ ἀσθενῆ μητέρα του ἐν μεγίστῃ πτωχείᾳ ὁ μικρὸς Γαλλόπαις Πιέρ (Πέτρος). Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ βουκιὰ ψωμιοῦ· ἀλλ' ὅμως ἐκάθητο σφυρίζων σιγανὰ εἰς μίαν γωνίαν αὐτῆς. Ἀπὸ καιρὸν ὅμως εἰς καιρὸν ἐσυλλογίζετο περὶ τῆς μοναξιάς καὶ τῆς πείνης του, καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ἰδίως ἐσυλλογίζετο πόσον ἐν γλυκῷ πορτοκάλιον θὰ ἐδρόσιζε τὴν δυστυχῆ μητέρα του, ἡ ὁποία ἐκαίετο ἀπὸ πυρετόν.

Τὸ τραγουδάκι τὸ ὁποῖον ἐσφύριζεν, εἶχε συνθέσει ὁ ἴδιος — τὰς λέξεις καὶ τὸν ἦχον — διότι ἦτο παιδίον πολὺ ἐξυπνον. Αἰφνης ἡ προσοχή του ἐστράφη εἰς ἄνθρωπον μεγαλόσωμον, ὅστις ἐνησχαλεῖτο τοιχοκολλῶν εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν εἶδο-

ποιήσεις μὲ μεγάλα χρωματισμένα γράμματα, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ περίφημος τραγωδίστρια κυρία Μάλιβραν ἔμελλε νὰ τραγωδήσῃ δημοσίᾳ.

— Ἀχ! ἐὰν μόνον ἠμποροῦσα νὰ ὑπάγω! ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς Πιέρ. Ἄλλὰ μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, ἐσηκώθη, ἔτρεξεν εἰς τὸν νιπτῆρα, ἔβρεξε καὶ ἐκτένισε τὰ κατσαρά του, ἔπειτα ἐπῆρεν ἐν λερωμένον χαρτίον, καὶ ἀποχαιρετήσας μὲ χαρὰν τὴν μητέρα του, ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μάλιβραν.

— Σὰς ζητεῖ ἐν παιδίον, κυρία, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια.

— Καὶ τί θέλει; — Δὲν ἠξέυρω — λέγει μόνον ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆτε ἂν τὸ ἀκροασθῆτε δύο λεπτά.

— Λοιπὸν ἄς ἔλθῃ.

Ὁ μικρὸς Πιέρ ἐφάνη μετ' ὀλίγον ἔχων τὸν πῖλον του ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἀφοῦ ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλισιν, διευθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ αὐτὴ, ἤρχισε λέγων. α' Ἦλθον εἰς σὰς, κυρία, διότι ἡ μητέρα μου εἶναι πολὺ ἀσθενής καὶ ἡμεῖς εἴμεθα τόσον πτωχοὶ ὥστε δὲν ἔχομεν νὰ ἀγοράσωμεν οὔτε ψωμὶ οὔτε ἱατρικά. Ἐνόμισα δὲ ὅτι ἂν ἦθελες νὰ ψάλλῃς τὸν μικρόν μου ὕμνον εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα κονσέρτα (μουσικὰς συναυλίας) σου, ἴσως κανεὶς ἐκδότης θὰ τὸν ἠγόραζε δι' ὀλίγα λεπτά καὶ οὕτω θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἀγοράσω δι' αὐτῶν ψωμὶ καὶ ἱατρικά.

Ἡ κυρία Μάλιβραν ἐθαύμασε μὲ τὸ ἀνοιχτόν καὶ εἰλικρινὲς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μικροῦ, καὶ σηκωθείσα ἔλαβε τὸ χαρτίον ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ μὲ χαμηλὴν φωνὴν τὸ ἐψάλλεν ὅλον.

— Ἀληθινὰ σὺ αὐτὸς τὸ ἐσύνθεσες;

— Μάλιστα.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου ἀπόψε εἰς τὸ κονσέρτο;

— Καὶ μὲ ἐρωτᾷς; ἐξεφώνησεν περιχαρὴς ὁ Πιέρ.

Ἄλλὰ ποῖος θὰ μείνῃ μὲ τὴν πτωχὴν μου μητέρα;

— Ἐγὼ θὰ στείλω ἐνὰ νὰ μείνῃ ἕως οὐ ἐπιστρέψῃς. Τώρα πάρε αὐτὰ τὰ λεπτά καὶ πήγαινε νὰ ἀγοράσῃς ψωμὶ καὶ ἱατρικά. Πάρε δὲ καὶ αὐτὸ τὰ εἰσητήριοιον καὶ κατὰ τὰς 8 τὸ ἐσπέρας νὰ ἦσαι εἰς τὸ θέατρον.

Ἐξάλος ἀπὸ χαρὰν ὁ Πιέρ ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀγοράν, ἠγόρασε ψωμὶ καὶ πορτοκάλια καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ δάκρυα ἐκοινοποίησε τὴν καλὴν του τύχην.

Τὸ ἐσπέρας ὁ μικρὸς Πιέρ ἐπῆγεν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ θυρωρὸς τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ μέρος ὅπου λαμπροενδεδυμένη ἐκάθητο ἐπὶ χρυσοῦ ἀνακλίντρον ἡ κυρία Μάλιβραν, ἡ ὁποία τῷ ἔνευσε νὰ καθῆσθαι. Μετ' ὀλίγον τὰ φῶτα ἦναψαν καὶ ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παιανίζῃ ἀπλῆν ἀλλὰ πολὺ συγκινητικὴν